

Kurban Bayramında Köyümün Yolunu Tuttum

— safdeha · 09 Eylül 2017

Köydeyim. Amcamla konuşuyoruz. Şimdi arabayla 15-20 dakikada ulaştığımız mesafeleri, 10 saatte yürüyerek geldiğini anlatıyor. Sıcakta öyle yorucu oluyormuş ki, binmek için eşek bile olsa şükrediyormuş. Amcam, nerdeyse 80 yaşına varmak üzere. Bir asırlık çınar! Sonra diyor ki, o kadar mesafeyi gelmemize rağmen yine de yorulmazdık. Enerji doluyduk. Şu halimize bak yeğenim, şimdi şurdan şuraya gitmeye eriniyorum.

Medine'de on yıl kaldıktan sonra köyde yaşamını sürdüren diğer amcam, evinin arkasındaki kayalığı bahçeye dönüştürmüştü. Tarla gibi olmuş, içinde ne yetişmiyor ki... Vakit akşam olmak üzere, Erciyes'e baka baka otururken, güneşin batışını izlemeye başlıyoruz. Amcam yerinde duramıyor, Kah ağaçtan kaysı getiriyor, kah domates yoluyor, kah armut ağacından armut... Biraz önce klasik ve doğal enfes tepsi köy mantısı yemiştik ki, bir gramda olsa bir şey yemeye mecalimiz yok ailecek. Amcamı da kırmak istemiyoruz, zorla da olsa onlardan da tadıyoruz. O da ne, amcamın torunu kızlar çay yapmışlar, amca oğluda geliyor yanımıza... Diyor ki, burada oturup hiç köye, çay içerken hiç bakmamıştım... Manzara ve şu keyif harikaymış! Fırsat buldukça bunu yapmalıyım. Eşinin ve çocuklarının yüzü gülüyor bu deyişe... Biz de onu onaylıyoruz.

Eve iniyoruz. Dışarı artık serin. Üstümüze bir şeyler alıyoruz. İki düğün birden var ve sesleri her yerde, oyun havaları, kuru sıkı tabanca sesleri, havai fişekler... o gecenin karanlığında düğün yerine ters istikamette yürümeye başlıyoruz. Başımı kaldırıyorum gökyüzünde ne çok yıldız var diyorum. gecenin derinliğinde esiyor yel. Çocukluğumda ki boş araziler lüks evlerle dolmuş, adeta şehir olmuş diyorum köyümüz. Etrafıma bakıyorum, hangi anıyı yakalarım diye, nerdeyse her şey değişmiş diyorum. Uzun bir yürüyüşten sonra mantının esareti bitiyor bedenimizde... Düğün evi tarafına yürüyoruz. Evlerin önü gençlerle dolu, bizi görünce hemen çay ikram ediliyor. Tandıkların yanında oturacak bir yer buluyorum. Düğün sahibi, akraba ve çok tanıdığım kişi değil. nerede olduğunu soruyor yanına varıyorum, tebrik ediyorum. Yaşça benden nerdeyse 15 yaş büyük ağabeyle sohbetে tutuşuyoruz. O da İstanbul'da yaşıyor. Kimlerden olduğumuzu konuşuyoruz, sohbet güzelleşiyor, duygusallaşiyor tabi. İyi temennilerle ayrılıyorum oradan.

Artık ayrılık vakti. Köy ürünlerinde bir çok şeyi arabımıza yüklüyoruz. Erciyes dağına çıkalım, sonra Develi'den Nevşehir'e doğru gidelim diyorum. İlk defa göreceğimiz için bu yolu, heyecanlıyız da....Hani buradan gidersek, yolu uzatmam diyorum ama yola çıkıp da ilerledikçe, yol diğer yola göre uzadıkça uzuyor, bir de sıcak hava...

Erciyes'te kar yok, tepesinde saklanmış küçük buz parçaları az da olsa görünüyor uzaktan. Betoncu andıran bir yapı ile buz pisti şekillendirilmiş, teleferik çalışmıyor. sanki kış gibi düşünüyorum o an, cıvı

cıvı sesler, kayanlar... Ahşaptan yapılmış otelin adını alıyoruz, belki mart gibi geliriz diyoruz. Güzel bir piknik yeri yapmışlar, bir çok aile neşe içinde yiyor, içiyor, çocuklar koşuşuyor! Bir kaç resim alıyoruz yola düşüyoruz. Erciyes'e gelirken ki kadar yol kalabalık değil... yollar oldukça geniş ve araba kullanmak zevkli bu bölge de... Develi'ye girmeden Nevşehir'e doğru gitmeye başlıyoruz. Yol üzerinde Soysal isimli bir kasaba var, kasabanın küçük bir gölü... Manzara güzel, duruyoruz piknik yapanların yanında, resim alıyoruz. Küçük bir su birikintisi bile nasıl neşe katıyor insan çevresine diyorum.

Dapdaracık yollardan geçiyoruz, git git yol bitmiyor derken, nihayet Ürgüp, Göreme'ye varıyoruz. O kadar kalabalık ki... Arabayı park edecek yeri zar zor buluyoruz. Açık hava müzesi demişler, giriş kişi başı 30-50 lira, yabancı turistleri görüyoruz. Bizim oğlan uçan balona binelim diyor. Uçan balona binmek için sabahın 5 gibi olduğu vaktinin, uygun olduğunu söylüyor eşim. Buraya önceden gelip, bir yakın otelde kalıp, o vakitte binmeliymişiz. Fiyatlar 3 kişi için nerdeyse bin lira civarı... Anladım ki, Göreme, eder gibi gibi beddua "Burayı göreme!" ... Çok oyalanmıyoruz. Ankara nerdeyse 250 km buradan, yollar özellikle Konya yolunda çok kalabalıklaşıyor. Tır tırı solladığında ayaklarım ister istemez fren yapıyor. Hız yapmak çok zor burada... Trafik Kurallarına ister istemez uyuyor her şoför... Alabildiğine araç kuyruğu, ister istemez sıkıntı yapıyor, sıcakla beraber. Akşam ezanı okunurken, evin kapısını açıyorum, yorgunluğumun " Oh be... " çekişi ile.

Elbette, Silayı rahimdi bu bayram köy yollarına, bayramın ikinci günü, kurbanımı kestikten sonra düştüğüm. Doğduğum, çocukluğum geçtiği 7 yıl, hatıraların çokça olduğu, üçüncü sınıfa kadar ilkokulunda okuduğum yerd. Akranım insanlar gördüm, saç sakal birbirine karışmış, çoğu torun sahibi... İçlerine girince acaba ben bu kadar yaşlanmış mıyım dedim, içten içe... Nedense yaşımla ilgilenmeden, hala çalışmanın enerjisi ile, kendimi genç mi hissettim nedir, onların yanında! ancak gerçeği kabul etmem gerekir ki, yarım asrı geçmişim...

Güzel bir gezi oldu. Kim bilir ömrüm varsa, ne zaman ve hangi koşullarda yine giderim. Gittiğimde, kimler yaşar, kimler ölür... Hayırlısı olsun... Emanet değil miyiz ki bu dünyada, yaşayan için hayat devam ediyor bir şekilde...

Saffet Kuramaz